

При гроба на Яворовъ

Хубавъ есененъ день — 27 октомврий 1929 година.

Групи млади хора, мъже и жени, се стичатъ къмъ софийскитѣ гробища да се поклонятъ предъ праха на голѣмия български поетъ по случай петнадесетъ години отъ трагичната му смъртъ. Писатели, студенти, македонски младежи носятъ цвѣтя и вѣнци да окичатъ гроба на поета, да му отдадатъ данъ на любовъ и признателностъ за скъпото поетическо наследство, що остави на България.

Сега гробътъ на Яворова не е сиротенъ и неуреденъ. Приятели на поета сж се погрижили да украсятъ вѣчното му жилище — да му издигнатъ хубавъ паметникъ, плувналъ въ зеленина и въ изобилни есенни цвѣтя. Небето сѣкашъ взима живо участие въ това мило тържество. Ни дъждъ, ни вѣтъръ има тоя день. Засвири музика, свещеници прочитатъ заупокойни молитви, приятели на поета произнасятъ речи, хорътъ пѣе „Вѣчная паметъ“, която всички почитатели изслушватъ на колѣне.

Паметникътъ се откри. Той е изработенъ художествено отъ голѣмия български ваятель, професоръ Ив. Лазаровъ. Представя жена, седнала на колѣне да излива тжгата си по незабравимия пѣвецъ, единъ отъ най-голѣмитѣ майстори на родната поетическа речъ.

Каква тжга навѣва тоя паметникъ! Каква мъжа изпитва човѣкъ при мисълта, че Яворовъ си отиде тѣй рано, тѣй преждевременно, когато бѣ въ разцвѣтъ на сили и дарования, когато талантътъ му зрѣеше за нови, може би и по-скъпи,